

Homeopatie, léčba ne jen pro lidi

M. JIŘIČKA

AA-VET, veterinární nemocnice, Praha 10

VETCENTRUM, veterinární nemocnice Stodůlky, sekce přírodní medicíny, Praha 5

VETERINÁRNÍ KLINIKA MVDr. Lapáček, České Budějovice

XX
XXXX

SOUHRN

Jiříčka M. **Homeopatie, léčba ne jen pro lidi**. Veterinární klinika 20014;11:

Homeopatie je součástí staré evropské duchovní tradice, která se liší od mechanistického myšlení moderních přírodních věd. Při srovnání s myšlenkami a zkušenostmi hermetismu či alchymie, začínou dávat principy a postupy homeopatické léčby jasný smysl. Pozadí homeopatie tak tvoří idealismus – filosofický směr, pro který je prvotní idea, myšlenka.

SUMMARY

Jiříčka M. Homeopatie, léčba ne jen pro lidi. Veterinární klinika 20014;11:

Úvod

Homeopatie (homeo = podobný, pathos = choroba) je založena na principu „Podobné se léčí podobným (Similia similibus curantur)“.

Zakladatel homeopatie Samuel Hahnemann zformuloval následující aforismus:

„Každá látka, která je schopná vyvolat u zdravého jedince nějaké příznaky, musí být schopna je léčit u jedince nemocného.“; který můžeme parafrázovat rčením „Čím jsi se zkažil, tím se i napraviš“.

Historie

Za zakladatele homeopatie je považován německý lékař Samuel Hahnemann (10.4.1755 – 2.7.1843). Roku 1790 znovuobjevil při svém pokusu s kůrou princip podobnosti, který zveřejnil v roce 1796. Pojem homeopatie zmínil poprvé roku 1807 a potencování 1827. Již v roce 1833 používal dr. Lux, veterinář z Lipska homeopatické léky při léčbě koní. Hahnemann od začátku své léčitelské dráhy silně vnímal vnitřní charakter nemoci, rozladění životní síly bytosti (tzv. dynamis), která se projevuje na fyzické a psychické úrovni jako nemoc, choroba. Tělesná úroveň života byla pro něj v tomto úhlu pohledu jen nositelem znamení. Proto hledal formu léku, která působí ne v oblasti těla, ale v úrovni dynamis, v úrovni

organizačního principu živé bytosti, v jakémśi řídicím centru. Jakoby mu šlo, stejně jako alchymistům, o to, osvobodit bytost nebo ducha určité substance z hrubé primitivní látkovosti. Myšlenka jako taková je opět prastará, ale jeho postup potencování byl skutečnou novinkou. Homeopatie tak vědomě opustila již při svém zrodu materiální úroveň jak v chápání nemoci, tak v praktické výrobě léčiv.

Organon racionální léčby:

§ 9

Ve zdravém stavu je jedinec ovládan duchovní životní silou, která hmotné tělo (organismus) oživuje v podobě dynamis (životní princip) a udržuje všechny jeho části v obdivuhodně harmonickém souladu poeitů a činností,.....

§ 11

Jestliže jedinec onemocní, je dynamickým, životu nepřátelským vlivem prapůvodně narušena pouze tato duchovní, samočinná síla, přítomná všude v jeho organismu (životní princip). Pouze narušený životní princip může organismu propůjčit protichůdné signály a přimět ho tak k nenormálním procesům, jez nazýváme nemocí.....

Popis metody

Homeopatická léčba je založena na třech základních principech.

1. Princip podobnosti (similia similibus curantur)
2. Princip individualizace (neléčíme nemoc, ale nemocnou bytost)
3. Princip nekonečně malých dávek

Princip podobnosti je základem homeopatického léčebného umění. Homeopat, který přijde k pacientovi, musí pečlivě odečíst jeho stav, pokusit se pochopit jaká látka mohla vyvolat obraz disharmonie. Hledá vlastně substanci, která by mohla u zdravého jedince vyvolat podobné vybočení z rovnovážné polohy či obraz otravy podobný stavu pacienta tak jak ho vnímá on. Netvrdíme, že léčebně podaná látka vyvolala nemoc. Ale může jej vyvolat, protože je takto popsán její vliv na živé bytosti.

Netvrdím, že kůň, který je díky zařazování do stáda zkopaný, pomlácený, má zhmožděnou otekou šlachy, kulhá, a nechce nikoho k sobě nechat přiblížit, snědl Arnika, a proto mu jí léčebně podáme. Ale obraz, který kůň vykazuje, který vidíme pohledem homeopatie, odpovídá stavu Arnika. Zjednodušeně, jakoby se napásal velkého množství této byliny. Homeopatikum z ní připravené, vyvede koně z obrazu disharmonie vnímané homeopatem jako stav Arnika.

Princip individualizace neboli individuální přístup k pacientovi by neměl být něco výjimečného nebo patřícího jen k tomuto způsobu léčebné práce. Ale bez tohoto pohledu nelze dobrou a účinnou homeopatii dělat.

Jako homeopata mě zajímá příběh zvířete, které mám léčit. Ne jen jeho nemocný orgán nebo podivné chování. Potřebuji a chci vědět co je to za zvíře, kde se vzal u tohoto majitele, proč si ho pořídil, jaké je jejich spolužití, čím ho krmí, jak se s ním pracuje, co vše se u něj léčilo, jak se chová k lidem, jaké má postavení vůči ostatním zvířatům. Vyslechnu si bez pochyb a posuzování pohled majitele na problém jeho zvířete, je to prostě jeho popis toho co se děje. Pročtu si nález nebo zprávu ošetřující veterinárního lékaře. Potřebuji pacienta cítit, zažít jeho reakce, vnímat jeho energii, jeho stav. Nezpochybňuji, co mi říká majitel, jeho slova, popis jejich společné cesty, jejich vzájemné zrcadlení. Ale současně s podrobnou faktickou anamnézou se snažím pochopit individualitu zvířete. Hledám červenou nit procházející jeho životem, hledám, proč zrovna ono má takovéto konkrétní onemocnění. Když pochopím příběh jeho života, musím najít homeopatický lék, který má podobný životní příběh. Tento tzv. obraz podaného léku (příběh léku) popsán v homeopatické literatuře, musí být co nejvíce podobný tomu, jak vnímám svého pacienta, tak jak jsem jej pochopil. Je to jako bych v říši homeopatických léků hledal dvojníka či dvojče k nemocnému zvířeti.

Samozřejmě v akutním případě postupujeme jednodušeji nebo spíš příměji, hledáme jakoby nižší míru podobnosti a individuality, opíráme se o obecné charakteristiky léku (např. arnika lék traumatu), o jeho afinity k určitým tkáním či zdravotnímu problému

(arnika lék pohybového aparátu a jeho namožení, zranění, přetížení).

Princip nekonečně malých dávek je skutečným objemem Samuela Hahnemanna. Princip podobnosti prochází historií léčby od dávných dob (např. princip signatur) a princip individualizace by měl být součástí každé léčby.

Stejně jako neexistuje žádné největší číslo (vždy můžeme přičíst jednotku), tak neexistuje žádné nejvyšší ředění (potence, dynamizace) homeopatického léku. Vždy můžeme ještě jednou udělat následující dva kroky - ředění a protřepávání. A tak vystoupit o jeden stupínek výše na pomyslném žebříku homeopatických potencií dané substance.

Hahnemann neskončil svou geniální práci tím, že se vydělil od svých současníků striktním používáním zákona podobnosti při léčbě a individuálním přístupem ke každému pacientovi. Stále ho znepokojovalo to, že léky, které se tehdy obecně používaly, měly dramatické vedlejší účinky. Chtěl tento vliv minimalizovat, a proto začal dělat pokusy se stále menšími a menšími dávkami léků. Logicky zjistil, že když lék zředil do té míry, že neměl žádné vedlejší účinky na nemocného, tak současně ztrácel léčivý účinek. Asi se již nedovíme, kdy a jak došlo k následujícímu jedinečnému objevu. Bylo to vložení kroku protřepávání do systému postupného ředění původní látky. Ukázalo se, že homeopatické léky s takto postupně se zvyšující tzv. potencií opravdu zesilují svůj účinek (při zachování zákona podobnosti při podání pacientovi). Proto tento proces nazval potentizací – každým krokem (ředění a protřepávání) se získává silnější a silnější lék. Druhý výraz, který je znám v souvislosti s přípravou homeopatického léku, je dynamizace.

Možné způsoby využití homeopatie ve veterinární praxi

V běžné praxi v ordinaci nebo na obvodě kdy se často používají tzv. polykompozita (směs více homeopatik) zaměřená na určitou diagnózu či patologický projev. Toto je nejjednodušší způsob použití, tzv. klinické (symptomatické) předepsání. Všechny léky v polykompozitu mají ve svém homeopatickém obraze indikaci k danému problému, takto se nejjednodušším způsobem uplatňuje základní princip homeopatie.

Akutní předepsání – používá se jednak v dlouhodobém procesu homeopatického vedení případu, když nastane akutní situace, jednak podle erudice veterinárního lékaře přímo v běžné praxi. Při akutním stavu jsou jednotlivé symptomy nemoci silně vyjádřené jak na úrovni fyzické, tak na úrovni psychické, takže lze rychle a jednoduše odečíst stav zvířete a přiřadit na základě podobnosti odpovídající homeopatický lék.

Paliativní předepsání – používá se pro zmírnění až odstranění obtíží u těžce léčitelných stavů, pokud již nelze ani konvenční léčbou ani homeopatiky ovlivnit vlastní hluboký stav nemoci (pokročilé stavy při nádoro-

vém onemocnění, při diabetes, při autoimunitním onemocnění, při selhávání ledvin,)

Předepsání dle zásad klasické homeopatie, (neléčíme nemoc, ale nemocné zvíře). Veterinář homeopat se snaží díky velice podrobné anamnéze (kompletní zdravotní anamnéza, vlastnosti fyzické např. vztah k počasí, teplotě, konstituce atd., povahové charakteristiky, postavení v lidské rodině, základní vzorce chování v různých situacích) pochopit životní a zdravotní situaci zvířete a následně přiřadit odpovídající homeopatický lék. Správně vybrané a podané homeopatikum harmonizuje vnitřní stav zvířete, následně stimuluje nespecifickou imunitu a tak dochází ke změně stavu zvířete ve směru ke zdraví. Tento způsob práce se hodí jak na problematiku v oblasti fyzické, tak v oblasti psychické (tzv. poruchy chování)

Závěr

Homeopatii lze využít jak při léčbě akutních, tak na chronických stavů, jako doplněk substituční léčby, na

paliaci při neléčitelných stavech; zmírnění nebo odstranění poruch chování; jako pomocnou nebo výhradní terapii při stavech vzdorujících konvenční léčbě např. chronická kožní onemocnění, autoimunitní onemocnění; dále při stavech souvisejících s dysbalancí na hormonální úrovni např. falešná březost, prodloužené hárání; jako pomoc při řešení epileptický stavů u psů.

V podstatě na jakýkoliv problém u zvířete se lze podívat očima homeopata a nabídnout větší či menší pomoc touto cestou.

Literatura:

1. Hahnemann Samuel, Organon racionální léčby, Alternativa, 1993
2. Kent Tyler James, Přednášky o homeopatické léčbě, Alternativa, 1994
3. Watson Ian, Průvodce metodami homeopatické léčby, Alternativa, 2001
4. Wichmann Jörg, Homeopatie, Alchymie a Šamanismus, Fontána, 2002
5. Issautier Marie-Noëlle, Calvet Henry, Veterinární homeopatická terapie, Vodňák, 1993

Adresa autora:
MVDr. Michal Jiříčka,
Budilov 44, Čkyně 384 81,
michal.jiricka@seznam.cz